

Hundrede Procent. I Henhold til det nævnte anmodede Direktoratet om at faa godkendt en Lejeforhøjelse til det nævnte Beløb 7 310 Kr.

Kommunen indskrænker sig imidlertid ikke til at begære Lejeforhøjelse alene for Ejendomme, men kræver det ogsaa for Grundarealer, der dog ikke kræver Vedligeholdelse. Der ligger nogle Grunde mellem Frihedstøtten og Gamle Kongevej, der ejes af Kommunen. Paa dette Areal, som blev udlejet til et Konsortium for ca. 15 Aar siden, lod dette Konsortium opføre nogle Bygninger med 9 Butikker, og for det Areal, hvorpaa disse Bygninger laa, skulde der svares en Lejeafgift af 6 460 Kr. aarlig. Denne Lejeafgift har Kommunen i 1921 forhøjet til 18 300 Kr., altsaa en Stigning paa ca. 183 pCt. af Lejen pr. 1. August 1914. Jeg gentager, at saadanne Grundarealer jo ikke kræver nogen Art af Vedligeholdelse eller medfører Udgifter for Kommunen, men som Følge af denne Lejeforhøjelse, som var Nævnenes ganske uvedkommende, da det ikke drejede sig om Ejendomme, maatte Konsortiet indgaa til Nævnet med Anmodning om at faa en tilstrækkelig stor Forhøjelse af Lejen for de paa Grunden opførte Butikker, og Lejerne har nu paa Grund af dette Forhold faaet en forholdsvis større Lejeforhøjelse end den, Lejerne af Butikker hos private Grundejere i det paagældende Kvarter ellers har faaet.

Fra Københavns Kommunes Ejendoms kontor blev der i September 1921 indsendt et Andragende til Nævnet om Forhøjelse af Lejen af nogle Lokaler i Kommunens Ejendom paa Kløvermarksvej Nr. 3. I disse Lokaler var der ikke foretaget Forbedringer eller Nyinstallationer siden August 1914, og Lejen var den Gang 850 Kr. aarlig, men nu ansøger Kommunen om at faa Lejen ansat til 2 000 Kr. aarlig. Disse Oplysninger godtgør til fulde, at Borgmester Jensens Udtalelse om de 30 pCt.'s Rigelighed ikke har været vel underbygget — eller har de mon været fremsat af Hensyn til Vælgerne? Oplysningerne godtgør i alle Tilfælde, at de 30 pCt.'s Forhøjelse, som foreslaas bibeholdt i § 6 B, ikke bør fastholdes, men bør forhøjes i Lighed med Satsene i § 6 A. Der er jo ogsaa noget urimeligt i, at Loven udtrykkelig under § 6 A siger,

at Forhøjelsen, naar Lejligheden er vel vedligeholdt af Ejeren, skal udgøre mindst 35 pCt., men at det i § 6 B hedder, at den kun maa være 30 pCt., ligeledes naar Lejligheden er vel vedligeholdt, og man maa vel erindre, at Lejeren efter § 6 B ogsaa har Klageret.

Naar man fra alle Sider ønsker Reparationsarbejder og Vedligeholdelser udført i størst mulig Udstrækning — og det ønsker jo alle Parter og ikke mindst Statskassen —, saa er det en Ejendommelighed, som jeg gerne vil paatale, at Skattemyndighederne lægger Hindringer i Vejen herfor. I en Skrivelse af 6. September 1921 skriver Direktoratet for Københavns Skattevæsen til en københavnsk Skatteborger og Grundejer, at man som ordinær Vedligeholdelsesudgift paa sammes Ejendom højest kan anerkende et Beløb af indtil 20 pCt. af Lejeindtægten, uanset hvor stort et Beløb der har været anvendt til Reparationer. Naar man nu ved, hvor uhyre Udgifter der er forbundet med Vedligeholdelsen af en Ejendom, og tager Hensyn til de gamle Lejer, som altsaa nu ønskes forhøjet, saa er det efter min Formening urigtigt, at man ikke skal kunne fradrage alle Udgifter fra Indtægten. Den højtærede Minister maa ogsaa foranledige, at Bestemmelser, der kan hindre Reparationsarbejdets Udførelse, bliver fjernet.

Hvad angaar de Bestemmelser i den gamle Lov, som den højtærede Minister ikke foreslaar ændret, vil jeg gerne udtale mig om enkelte af disse, som efter min Formening bør ændres. Først og fremmest er der flere Stykker i Loven, som af redaktionelle Grunde bør udgaa af Hensyn til, at Bestemmelsen om Fremleje udgaar. Der er f. Eks. Lovens § 1, 5te Stykke, Litra E i § 8 og sidste Punktum i § 2. Dette er Selvfølgeligheder, som burde have været medtaget i Regeringsforslaget; men at saadanne Ændringer ikke er medtaget, maa vel undskyldes med den knappe Tid, der har været levnet til Lovforslagets Fremlæggelse.

Af andre Ting skal jeg erindre om, at Udvalget i Fjor i den afgivne Betænkning bestemt og tydeligt udtalte, at Udvalget var af den Opfattelse, at Nævnsformændene burde bo i Nævnskredsen. Man stillede imidlertid ikke Forslag derom, da det maatte erkendes, at det i ganske enkelte Tilfælde kunde være nødvendigt at fravige